

Dějiny z fragmentu

Kvantitatívny : Autor v článku uvádza, že neustále narastá množstvo informácií týkajúcich sa histórie ktoré sa dajú nájsť na internete. Navrhujem teda zistiť, akým tempom sa ich počet zvyšuje, a to porovnaním množstva informácií o niekoľkých historických témach, napr. kultúra stareovekej Číny, pád Rímskej ríše, veľké sťahovanie národov, intrigy na kráľovských dvoroch, prínos da Vinciho, prvá a druhá svetová vojna, obeť socialistického režimu a iné. Tieto informácie by som získala z počtu výsledkov hľadania niekoľkými domácimi a zahraničnými vyhľadávačmi typu google, altavista, yahoo, zoznam, azet a ich porovnaním s množstvom výsledkov v predchádzajúcich rokoch. Spriemerovaním dát by bolo možné vypočítať medziročný nárast informácií všeobecne, ako aj to, o aké informácie je najväčší záujem. a porovnať percentuálny nárast domácich a zahraničných stránok Ďalej by sa dali výsledky selektívnym vyhľadávaním rozdeliť podľa typu- text, audio, video, interaktívna hra, diskusné fórum, prípadne iný formát.

Kvalitatívny V súvislosti s novým trendom zavádzania informačných teórií do škôl zistiť, či nárast rôznych zdrojov a formátov historických informácií vzbudil u mládeže väčší záujem o dejiny ako v minulosti, kedy prakticky všetky ich informácie pochádzali zo školy a kníh. Do škôl by som distribuovala dotazníky s otázkami ako: aký je tvoj vzťah k štúdiu histórie? Keby si mal/a na výber, počúval/a by si radšej prednášku učiteľa, výpoveď účastníka historickej osobnosti alebo pozerala film s touto tematikou? Čo sa ti páči / nepáči na výučbe dejepisu v škole a ako by si ju zmenila? Ktorá oblasť dejepisu ťa najviac zaujíma? Je podľa teba dôležitejšie poznať dátumy a priebeh vojen alebo spôsob života ľudí v jednotlivých obdobiach? Bolo by pre teba zaujímavé hrať na počítači hru, pri ktorej by si sa naučil o živote ľudí v minulosti? Čítal by si radšej knihu alebo by si sa radšej zapojil do diskusného fóra o historickej téme na internete? Na základe tohto dotazníka by som zistila, aký typ učenia deti preferujú a aký typ informácií by mohol rozšíriť ich záujem o históriu. Tieto informácie by sa dali spracovať i vzhľadom na vek a pohlavie detí a následne aplikovať do školskej reformy. Pre porovnanie so staršími generáciami by som sa aj tých spýtala na ich vzťah k štúdiu histórie a v prípade, že je negatívny, by som ďalej zisťovala, či jednou z príčin nebol nedostatok zaujímavovo spracovaných informácií v ich školských časoch.

Električka

Kvantitatívny Komix znázorňuje situáciu, s ktorou sa často stretávame aj v Brne, čiže nepísanú povinnosť uvoľniť miesto na sedenie starším alebo inak telesne slabším ľuďom. V rámci kvantitatívneho výskumu by som priamym pozorovaním zisťovala, koľko ľudí priemerne vstane a poskytne svoje miesto inému počas jazdy tramvaje od prvej po konečnú zastávku a zároveň koľko z nich si nesadne hoci je dosť voľných miest. Následne by som sa postavených spýtala na ich vek a určila tak, do akého veku sa v priemere ešte cestujúci pokladajú za mládež povinnú prejavíť úctu starším a kedy sa sami začnú považovať za sediacich právom.

Kvalitatívny Témou kvalitatívneho výskumu by bola snaha zistiť, aké faktory prispievajú k tomu, že niekomu uvoľnia miesto. Pomocou štrukturovaného rozhovoru by som zistila, prečo respondent považoval za potrebné postaviť sa, resp nesadnúť si.

Snažila by som sa zistiť, či to bolo vekom druhého cestujúceho, jeho očividným handicapom, tým, že sa jednalo o tehotnú ženu alebo ženu s malým dieťaťom, osobu, ktorá síce nie je v dôchodkovom veku ale je relatívne staršia a dotýčný ju osobne pozná, alebo jeho sympatie vzbudilo to, že relatívne mladý a zdravý človek pôsobil „zničene“, prípadne sa mu iba nechcelo sedieť, pretože aj tak celý deň iba sedí, alebo to robí jednoducho preto, že sa to patrí, či dokonca nechce, aby bol napomenutý alebo či sa jedná o iný dôvod. Takto by som došla k poznaniu, aký typ ľudí vzbudzuje najväčší dojem, že im treba pomáhať a chrániť ich a tiež aj postoj verejnosti k tejto forme slušného správania, či sa jedná u nich iba o formalitu, alebo si skutočne uvedomujú, že tieto skupiny ľudí si zaslúžia sedadlo.

Je česká psychiatrie v krizi?

Kvantitatívny Článok pojednáva o zvyšujúcom sa počte psychicky chorých ľudí a o nedostatku financií v odbore psychiatria. Námetom kvantitatívneho výskumu by bola snaha zistiť, o koľko sa za posledných 10 rokov stúpol počet predpísaných psychofarmák. Údaje by som získala z lekárskejších štatistík, prípadne z údajov o predaji jednotlivých liekov od výrobcu. Domnievam sa, že je nemožné objektívne porovnávať počet psychiatrických pacientov s minulosťou, pretože táto téma je u nás značne tabuizovaná a hlavne v minulosti zostávali mnohí pacienti neliečení a teda neboli zaradení do oficiálnych štatistík.

Kvalitatívny Témou tohoto výskumu by bolo zachytiť postoj spoločnosti k duševne chorým. Súčasťou výskumu by boli dotazníky a pološtrukturované rozhovory s pacientami, ich rodinnými príslušníkmi, verejnosťou, ako aj priame pozorovanie interakcie zdravotníckeho personálu s pacientom v nemocnici. Otázky pre pacientov by sa týkali ich vzťahu k sebe samému pred chorobou a teraz, ich vťahov k ostatným ľuďom- máte pocit, že známi sa k vám správajú inak odkedy sa dozvedeli o vašej diagnóze? Cítite potrebu svoju chorobu skrývať, pretože sa obávate výsmechu či odsudzenia? Mali ste kvôli chorobe problém nájsť si zamestnanie? Otázky pre rodinu by mohli znieť: aká bola vaša prvá myšlienka, keď ste si uvedomili, že člen vašej rodiny je duševne chorý? Hanbíte sa hovoriť o tomto probléme s ostatnými? Ako by ste sa cítili, keby sa príznaky choroby vášho príbuzného prejavili na verejnosti? Zmenil sa váš postoj k nemu odkedy ste sa dozvedeli o diagnóze? Otázky pre verejnosť by zahŕňali typické predsudky typu Máte strach z duševne chorých, myslíte si, že by vám mohli ublížiť? Súhlasili by ste s tým, aby sa váš syn/vaša dcéra vydala za človeka s duševnou poruchou? Myslíte si, že človek s ľahšou duševnou chorobou môže byť dobrým pracovníkom? Súhlasili by ste s tým, aby sa do bytu vedľa vás nasťahoval duševne chorý? Pri pozorovaní interakcie zdravotný personál-pacient by som sa sústredila na mieru rešpektu voči pacientovi- Vykajú mu? Jednajú s ním ako s dieťaťom aj vtedy, ak nie je zbavený svojprávosti? Nakolko môže rozhodovať o svojej liečbe, je mu vysvetlené čo sa s ním bude diať? Používajú kazajky, mreže, samotku, silné sedatíva len v prípadoch, kedy je to nevyhnutne nutné a nie je iné riešenie alebo sú bežnou praxou?